

Arrest

nr. 160 558 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. FORGET, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 8 juni 1973 in Tunis en u heeft er gewoond tot het vertrek uit uw land. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en daarna heeft u met uw vader gewerkt als schilder in de bouwsector.

Op 15 januari 2004 bent u in Tunesië getrouwd met de Duitse Monika L.(...) B.(...). Op basis van dit huwelijk bent u op 17 maart 2004 naar Duitsland gegaan. Eind 2009 bent u naar België verhuisd. In 2011 hebt u de Belgische I.(...) R.(...) leren kennen. Jullie willen trouwen maar eerst moet u in Tunesië scheiden van uw Duitse vrouw. Om de scheiding te regelen moeten jullie beide naar Tunesië gaan maar

uw Duitse echtgenote wil dit niet omdat zij ziek is en omwille van de algemene veiligheidssituatie in Tunesië.

Uw verblijf in België was niet legaal. Tussen 23 november 2010 en 13 juni 2013 kreeg u vijf bevelen om het grondgebied te verlaten. U bleef echter in België. Op 1 september 2015 werd u aangehouden en de volgende dag werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel. Op 3 december 2015 werd een eerste poging gedaan om u te repatriëren naar Tunesië, maar u heeft zich hiertegen verzet. Op 4 december 2015 vraagt u asiel aan. Bij terugkeer naar Tunesië vreest u de familie van D.(...) a.(...)-M.(...), een meisje met wie u van 2000 tot 2001 een seksuele relatie had. U had echter niet genoeg financiële middelen om met haar te trouwen en in 2004 bent u met een Duitse vrouw getrouwd en naar Duitsland geëmigreerd. In 2009 was S.(...) a.(...)-M.(...), de broer van D.(...), naar uw broer K.(...) gegaan om te zeggen dat ze u zouden doden als u naar Tunesië zou terugkeren. M.(...) A.(...), een andere broer van D.(...), strijdt momenteel bij Islamitische Staat in Libië, en in 2012 werd u indirect door hem bedreigd. Uw broer werkte in een museum in Nabil en hij hoorde van de mensen dat u moest oppassen voor M.(...) A.(...) a.(...)-M.(...). Voorts vreest u de veiligheidssituatie in Tunesië.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende kopieën van documenten neer: een huwelijksuittreksel, geboorteakte, een brief van I.(...) R.(...) en een uittreksel met de gegevens van haar elektronische identiteitskaart, medische attesten in verband met de handicap van uw vader (in het Frans en in het Arabisch) en medische attesten van het ZNA Stuivenberg over I.(...) R.(...).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw huidige vrees voor terugkeer onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn en dit wel om volgende redenen.

U verklaart dat u van 2000 tot 2001 een seksuele relatie had met D.(...) a.(...)-M.(...). U was in 2004 naar Duitsland gegaan en in 2005 was de familie van D.(...) over jullie relatie te weten gekomen en hierdoor kon zij niet trouwen. U stelt dat u omwille van uw seksuele relatie met D.(...) twee keer indirect werd bedreigd: in 2009 en in 2012. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat de familie a.(...)-M.(...)uw familie pas in 2009 voor het eerst zou hebben gezegd dat ze u zouden doden als u zou terugkeren naar Tunesië, terwijl zij reeds in 2005 waren te weten gekomen dat u een seksuele relatie met D.(...) hebt gehad. Mochten ze u daadwerkelijk willen doden, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen vier jaar zouden wachten om hun zin op wraak kenbaar te maken. Dat uw broer K.(...) in totaal maar twee keer heeft vernomen dat u met de dood werd bedreigd door de familie a.(...)-M.(...)en dit in een tijdsperiode van drie jaar, doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze bedreigingen (CGVS, pp.5-6).

Ook uw houding doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er dient immers te worden vastgesteld dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend op 4 december 2015, en dit terwijl u reeds sinds eind 2009 in België verbleef en sinds 2009 werd bedreigd. Dat u zich niet eerder als vluchteling hebt verklaard, relativiseert op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Dat u in 2012 nogmaals ter ore is gekomen dat u door Mohammed Ali al-Makhloufi met de dood werd bedreigd en u alsnog drie jaar hebt gewacht om asiel aan te vragen, is des te meer een indicatie dat uw asielmotieven niet geloofwaardig kunnen worden geacht. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij de autoriteiten van zijn onthaalland. Het feit dat u zo lang hebt gewacht om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. U stelt dat mensen op café u hadden gezegd dat Tunesiërs geen asiel kunnen aanvragen, maar dit is geen afdoende verschuiving om uw laattijdige asielaanvraag te verklaren. U had in België immers in de periode van 23 november 2010 tot 13 juni 2013 vijf bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten. Gezien u in die periode reeds wist van de doodsb bedreigingen die u bij een terugkeer naar Tunesië boven het hoofd hingen, kan het niet overtuigen dat u geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren

over de wijze waarop internationale bescherming kon worden verkregen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u in 2011 wel degelijk contact hebt gehad met een advocaat. U had een advocaat gecontacteerd omdat u uw verblijf in België wou legaliseren. Uw houding relativeert dan ook fundamenteel de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging (CGVS, pp. 3, 6-9).

Voorts dient aangestipt dat u verklaart nooit problemen te hebben gehad met de Tunesische autoriteiten. U stelt dat u destijds wel kleine problemen heeft gehad met de entourage van de vrouw van de ex-president, maar dat u bij een terugkeer naar Tunesië geen problemen vreest met deze personen (CGVS, pp. 6-7).

Tot slot wijst u op de algemene veiligheidssituatie in Tunesië maar haalt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 4).

De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het huwelijksuittreksel heeft betrekking op uw huwelijk met de Duitse M.(...) L.(...) B.(...), niets meer en niets minder, en dit staat hier niet ter discussie. Uw geboorteakte heeft betrekking op uw identiteit en herkomst en ook dit wordt hier niet betwist. De gegevens van de elektronische identiteitskaart van I.(...) R.(...), alsook de brief die door haar werd opgesteld en de medische rapporten die betrekking hebben op haar gezondheid, zijn louter een indicatie van haar identiteit, haar medische toestand en de redenen waarom zij niet wilt dat u terugkeert naar Tunesië, maar dit heeft geen betrekking op de gegronde vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren. De documenten met betrekking tot de handicap van uw vader legt u louter neer om aan te tonen dat hij gehandicapt is. Niets meer en niets minder. Ook zijn handicap staat hier niet ter discussie en heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad evenmin verzoeker als vluchteling erkennen noch hem subsidiaire bescherming toekennen. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw huidige vrees voor terugkeer onvoldoende overtuigend en onvoldoende aannemelijk zijn en dit wel om volgende redenen.

U verklaart dat u van 2000 tot 2001 een seksuele relatie had met D.(...) a.(...)-M.(...). U was in 2004 naar Duitsland gegaan en in 2005 was de familie van D.(...) over jullie relatie te weten gekomen en hierdoor kon zij niet trouwen. U stelt dat u omwille van uw seksuele relatie met D.(...) twee keer indirect werd bedreigd: in 2009 en in 2012. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat de familie a.(...)-M.(...)uw familie pas in 2009 voor het eerst zou hebben gezegd dat ze u zouden doden als u zou terugkeren naar Tunesië, terwijl zij reeds in 2005 waren te weten gekomen dat u een seksuele relatie met D.(...) hebt gehad. Mochten ze u daadwerkelijk willen doden, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen vier jaar zouden wachten om hun zin op wraak kenbaar te maken. Dat uw broer K.(...) in totaal maar twee keer heeft vernomen dat u met de dood werd bedreigd door de familie a.(...)-M.(...)en dit in een tijdspanne van drie jaar, doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze bedreigingen (CGVS, pp.5-6).

Ook uw houding doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er dient immers te worden vastgesteld dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend op 4 december 2015, en dit terwijl u reeds sinds eind 2009 in België verbleef en sinds 2009 werd bedreigd. Dat u zich niet eerder als vluchteling hebt verklaard, relativeert op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Dat u in 2012 nogmaals ter ore is gekomen dat u door Mohammed Ali al-Makhloufi met de dood werd bedreigd en u alsnog drie jaar hebt gewacht om asiel aan te vragen, is des te meer een indicatie dat uw asielmotieven niet geloofwaardig kunnen worden geacht. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij de autoriteiten van zijn onthaalland. Het feit dat u zo lang hebt gewacht om asiel aan te vragen is een

indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. U stelt dat mensen op café u hadden gezegd dat Tunesiërs geen asiel kunnen aanvragen, maar dit is geen afdoende verschuiving om uw laattijdige asielaanvraag te verklaren. U had in België immers in de periode van 23 november 2010 tot 13 juni 2013 vijf bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten. Gezien u in die periode reeds wist van de doodsb bedreigingen die u bij een terugkeer naar Tunesië boven het hoofd hingen, kan het niet overtuigen dat u geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de wijze waarop internationale bescherming kon worden verkregen, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u in 2011 wel degelijk contact hebt gehad met een advocaat. U had een advocaat gecontacteerd omdat u uw verblijf in België wou legaliseren. Uw houding relativeert dan ook fundamenteel de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging (CGVS, pp. 3, 6-9).

Voorts dient aangestipt dat u verklaart nooit problemen te hebben gehad met de Tunesische autoriteiten. U stelt dat u destijds wel kleine problemen heeft gehad met de entourage van de vrouw van de ex-president, maar dat u bij een terugkeer naar Tunesië geen problemen vreest met deze personen (CGVS, pp. 6-7).

Tot slot wijst u op de algemene veiligheidssituatie in Tunesië maar haalt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 4).

De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het huwelijksuittreksel heeft betrekking op uw huwelijk met de Duitse M.(...) L.(...) B.(...), niets meer en niets minder, en dit staat hier niet ter discussie. Uw geboorteakte heeft betrekking op uw identiteit en herkomst en ook dit wordt hier niet betwist. De gegevens van de elektronische identiteitskaart van I.(...) R.(...), alsook de brief die door haar werd opgesteld en de medische rapporten die betrekking hebben op haar gezondheid, zijn louter een indicatie van haar identiteit, haar medische toestand en de redenen waarom zij niet wilt dat u terugkeert naar Tunesië, maar dit heeft geen betrekking op de gegronde vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren. De documenten met betrekking tot de handicap van uw vader legt u louter neer om aan te tonen dat hij gehandicapt is. Niets meer en niets minder. Ook zijn handicap staat hier niet ter discussie en heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.”

Voormelde motieven vinden allen steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Met het algemene en theoretische betoog omtrent artikel 3 EVRM, de bewijslast, het arrest Singh en de Conventie van Genève kan verzoeker geen afbreuk doen aan voormelde concrete vaststellingen.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen de bestreden beslissing steunt op de laattijdige indiening van de asielaanvraag, zonder in concreto na te gaan of de feiten die aan de asielaanvraag ten grondslag liggen op geloofwaardige wijze werden uiteengezet en of er tegenstrijdigheden kunnen worden gereduceerd. Het laattijdig indienen van een asielaanvraag kan volgens verzoeker een element zijn om de geloofwaardigheid in vraag te stellen, maar kan niet als hoofdmotief volstaan om de geloofwaardigheid in vraag te stellen en vervolgens vast te stellen dat er geen vrees voor vervolging is.

Verzoeker gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Alvorens over te gaan tot de bespreking van verzoekers laattijdige asielaanvraag, stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen in de bestreden beslissing het volgende:

“U verklaart dat u van 2000 tot 2001 een seksuele relatie had met D.(...) a.(...)-M.(...). U was in 2004 naar Duitsland gegaan en in 2005 was de familie van D.(...) over jullie relatie te weten gekomen en hierdoor kon zij niet trouwen. U stelt dat u omwille van uw seksuele relatie met D.(...) twee keer indirect werd bedreigd: in 2009 en in 2012. Vooreerst is het uiterst opmerkelijk dat de familie a.(...)-M.(...)uw familie pas in 2009 voor het eerst zou hebben gezegd dat ze u zouden doden als u zou terugkeren naar

Tunesië, terwijl zij reeds in 2005 waren te weten gekomen dat u een seksuele relatie met D.(...) hebt gehad. Mochten ze u daadwerkelijk willen doden, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat ze geen vier jaar zouden wachten om hun zin op wraak kenbaar te maken. Dat uw broer K.(...) in totaal maar twee keer heeft vernomen dat u met de dood werd bedreigd door de familie a.(...)-M.(...) en dit in een tijdsperiode van drie jaar, doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze bedreigingen (CGVS, pp.5-6).". Hieruit blijkt reeds dat er aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Overigens blijft de vaststelling dat verzoeker een laattijdige asielaanvraag indiende, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, overeind. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees of risico op ernstige schade. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in Tunesië zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt daarenboven genoegzaam dat er in Tunesië geen sprake is van een situatie die beantwoordt aan voormelde criteria. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat voormelde informatie niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF